

POSTANOWIENIE

26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w K.
przeciwko S. Ł.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 26 maja 2022 r., I AGa 385/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od S. Ł. na rzecz M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany S. Ł. w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. o zapłatę wniósł skargę kasacyjną od wyroku z 26 maja 2022 r. Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego związanego z rozróżnieniem pomiędzy określoną w art. 556¹ § 1 k.c. wadą fizyczną a określoną w art. 556³ k.c. wadą prawną nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa i prawidłowej wykładni, jak również na usuwanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Natomiast nie jest to ogólnodostępny środek zaskarżenia orzeczeń, który umożliwia rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tych celów służy instytucja tzw. przedsądu uregulowana w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony tylko do zbadania przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Zatem nie służy merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie wystąpienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący ma obowiązek wskazać i uzasadnić konkretną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W ten sposób ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń będzie pełnił przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie tych przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione wyłącznie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie będzie instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. W

związku z tym nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne musi być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Warto podkreślić, że fakty ustalone przez sąd drugiej instancji w wyniku swobodnej oceny prawidłowo zgromadzonego materiału dowodowego nie mogą być podważane w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) i stanowią wiążącą Sąd Najwyższy podstawę faktyczną rozważań prawnych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna pozwanego nie zawiera argumentów dostatecznych, pozwalających uznać, że skarżący skutecznie wykazał, iż w sprawie została spełniona przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Argumentacja zawarta we wniosku dotycząca rozróżnienia między określoną wadą fizyczną a wadą prawną nieruchomości stanowi próbę kwestionowania ustaleń faktycznych. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że w sprawie jest to wada fizyczna nieruchomości. Niemniej jednak istota sporu dotyczyła kwestii przypisania odpowiedzialności za niewykonanie umowy, która stanowiła podstawę do odstąpienia od niej przez stronę powodową. Tym samym bez znaczenia pozostaje, w jaki sposób została zakwalifikowana wada, skoro Sąd

Apelacyjny uznał, że pozwany ponosi odpowiedzialność za niewykonanie umowy z uwagi na złożenie w akcie notarialnym umowy przyrzeczenia sprzedaży zapewnienia, że na nieruchomości nie znajdują się jakiegokolwiek zabytki oraz że nie są znane mu żadne okoliczności faktyczne i prawne, mogące być podstawą wszczęcia postępowań administracyjnych, mogących się zakończyć wzruszeniem decyzji dotyczących procesu inwestycyjnego. Ujawnienie okoliczności uzasadniającej wznowienie postępowania o wydanie decyzji dotyczącej rozbiórki pozostawało w sprzeczności ze złożonym oświadczeniem przez pozwanego.

W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że zaprezentowany w skardze kasacyjnej problem prawny został już dostatecznie wyjaśniony w orzecznictwie. W związku z tym przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne nie ma waloru nowości i nie jest zagadnieniem istotnym, których wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju prawa. W głównej mierze argumentacja skarżącego stanowi polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego zawartym w uzasadnieniu wyroku. Powyższe pozwala na przyjęcie, że skarżącemu chodzi wyłącznie o poddanie zaskarżonego orzeczenia kontroli kasacyjnej, a nie o wykazanie przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego w sprawie.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]

